

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **V. G.**, zastoupený Mgr. Andrejem Vacíkem, advokátem se sídlem Praha 5, Petržilkova 2707/38, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2019, č. j. 43 A 2/2018-23,

takto:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2019, č. j. 43 A 2/2018-23, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech cizinců ze dne 6. 12. 2017, č. j. MV-49497-9/SO-2015, **se zrušuje** a věc **se jí vrací** k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na nákladech soudního řízení částku **18 200 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Andreje Vacíka.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 30. 1. 2015, č. j. OAM-43471-37/DP-2011, zamítlo Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, a to podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítla žalovaná rozhodnutím ze dne 6. 12. 2017, č. j. MV-49497-9/SO-2015. Správní orgány shledaly, že

žalobce se na území ČR dlouhodobě nezdržuje a využívá povolení k dlouhodobému pobytu pouze ke krátkodobým návštěvám; v této skutečnosti spatřovaly *jinou závažnou překážku* pobytu žalobce na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) citovaného zákona. Žalobce totiž v ČR strávil pouze 47 dnů z 1061 možných, nemohl tedy plnit účel pobytu.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl Krajský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem. Konstatoval, že žalobce nevyvrátil skutková zjištění správních orgánů vyplývající z kopie cestovního dokladu, kterou ministerstvo obdrželo od Velvyslanectví ČR v Moskvě. Jen teoretický poukaz na možné pochybení hraniční kontroly při vyznačení razítek do cestovního pasu žalobce není způsobilý tato zjištění zpochybnit.

[3] Krajský soud dále přisvědčil žalované, že žalobce neplnil účel pobytu, což představuje *jinou závažnou překážku* jeho dalšího pobytu v ČR. Zákon o pobytu cizinců sice nestanoví přesný počet dnů, po který musí cizinec pobývat na území ČR, počet dní je ovšem jedním z ukazatelů, zda cizinec plní účel pobytu; nejde o pouhé doplňkové kritérium, které by nehrálo žádnou roli v případě, kdy právnická osoba, jejímž společníkem či statutárním orgánem cizinec je, vyvíjí podnikatelskou činnost. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě – je totiž vázáno na osobu tohoto cizince s tím, že jeho aktivní role ve fungování předmětné obchodní společnosti je nezbytná. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, je cizinec povinen vykonávat činnost, pro niž je mu uděleno pobytové oprávnění, alespoň převážně, a to na území ČR. Žalobce využil předchozího pobytového oprávnění pouze ze 4 %; za daných okolností je prakticky vyloučen závěr, že tím byl účel pobytu naplněn. Skutečnost, že společnost INTER GLOBE TOURS s. r. o. (dále jen „INTER GLOBE TOURS“), v níž jsou žalobce a jeho manželka jednatelem, přes zřídkavé a krátkodobé pobyty žalobce v ČR, určitou obchodní činnost na území ČR vykonává, sama o sobě nepostačuje pro závěr, že žalobce účel pobytu plnil. Žalobce pro takový způsob podnikání mohl využít jiné instituty zákona o pobytu cizinců.

[4] Obecná tvrzení žalobce o tom, že s manželkou žijí v ČR již 10 let a jsou začleněni do zdejšího prostředí, o jeho vysokém věku a neuspokojivém zdravotním stavu, dle názoru krajského soudu nelze považovat za hájitelná a podložená tvrzení o zásahu do soukromého a rodinného života. Žalobce v ČR pobýval minimálně, jeho tvrzení o tom, že nemá v Rusku žádné zázemí, proto považoval krajský soud za nevěrohodné. Žalobce krom toho nedoložil, že by trpěl jakoukoli chorobou, tím méně, že by mu jeho zdravotní stav bránil v tom si obstarat obživu. Ani žalobcův vyšší věk mu nebrání začlenit se do společnosti ve své vlasti (pakliže se z ní vůbec někdy vyčlenil), ostatně se tam může vrátit se svou manželkou, které byl rozhodnutím ministerstva taktéž zrušen trvalý pobyt. Okolnost, že společnost INTER GLOBE TOURS nebude mít v ČR žádného ze svých jednatelů, není předmětem hodnocení přiměřenosti podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Kritéria, podle nichž může správní orgán přiměřenost hodnotit, jsou vztažena k osobě cizince (nikoli k právnickým osobám, jichž je společníkem nebo statutárním orgánem), smyslem tohoto ustanovení je totiž chránit soukromý a rodinný život tohoto cizince. Řešení uvedeného problému je záležitostí společníků této společnosti, tj. žalobce a jeho manželky, přičemž dosud společnost patrně fungovala i přesto, že oba pobývali na území ČR jen občasně.

pokračování

[5] Krajský soud dal žalobci za pravdu pouze v tom, že ve správním řízení byly podstatně překročeny lhůty pro vydání rozhodnutí, což zakládá vadu řízení; nejde však o vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí žalované.

[6] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel namítá, že žádný právní předpis nestanoví počet dní, po který musí cizinec pobývat na území ČR. Podnikatelská činnost společnosti, kterou řídí společně se svou manželkou, probíhá zcela standardně, společnost generuje zisk a řádně a včas platí všechny daně a odvody. Krajský soud v Praze vycházel z neověřených skutečností a nevzal v úvahu fyzickou nemožnost stěžovatele podat tzv. negativní důkaz, že mu při hraničních kontrolách nebyla do cestovního vyznačena přechodová razítka. Správnost údajů na neověřené kopii cestovního dokladu správní orgány dodatečně neověřily ze státních informačních systémů. Tato skutečnost šla zcela nesprávně k tíži stěžovatele. Vystavení nového cestovního dokladu trvá dva až tři měsíce, stěžovatel proto nesouhlasí s úvahou žalované, že si účelově vyměnil starý pas za nový.

[8] Dále stěžovatel namítl, že se krajský soud nezabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí žalované do jeho soukromého a rodinného života k okamžiku vydání tohoto rozhodnutí. Upozornil, že v důsledku průtahů ve správním řízení bylo o jeho odvolání rozhodnuto až po více než šesti letech ode dne podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Krajský soud měl přezkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí k prosinci roku 2017, což učinil jen povrchně a ryze formálně. Stěžovateli bylo v době rozhodování žalované přes 65 let a pobýval tehdy v ČR se svou manželkou již déle než 10 let. Během této doby se zde usadili a řádně začlenili do sociálního, kulturního a podnikatelského prostředí. Je přitom obecně známo, že pro osoby starší 60 let je velmi složité měnit zásadním způsobem svůj dosavadní životní styl a začleňovat se zpět do společnosti; návrat do vlasti by proto pro stěžovatele představoval velkou psychickou újmu. Dalším limitujícím faktorem je také chatrný zdravotní stav stěžovatele. Ve špatném zdravotním stavu je pak i jeho manželka, která je závislá na jeho péči a též na kvalitní lékařské péči, které se jí dostává v ČR.

[9] Stěžovatel uzavřel, že neporušil žádnou povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců a řádně plnil veškeré povinnosti jednatele. To, že se nějakou dobu nacházel mimo území ČR, zapříčinily mimo jiné zdravotní problémy jeho manželky, což řádně doložil. Žalovaná se ani nepokusila ověřit pravdivost tvrzení stěžovatele týkající se doby jeho pobytu na území ČR v příslušných informačních systémech a zcela alibisticky jej odkázala na razítka v kopii cestovního dokladu v době, kdy již měl stěžovatel jiný cestovní doklad. Stěžovatel neshledává dostatečnou intenzitu porušení svých povinností, aby bylo možné je kvalifikovat jako závažnou překážku pobytu na území České republiky.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na napadené rozhodnutí, vyjádření k žalobě a na rozsudek krajského soudu. Navrhla, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínky vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že skutkově i právně obdobným případem na půdorysu identických kasačních námitek se zabýval již v rozsudku ze dne 6. 8. 2020, č. j. 6 Azs 151/2020-29, v němž posuzoval případ stěžovatelovy manželky, paní L. F., jejíž žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast na právnické osobě, byla zamítnuta z totožných důvodů. Stěžovatelova manželka totiž, stejně jako stěžovatel, pobývala v ČR na základě uděleného povolení k dlouhodobému pobytu pouze 47 dní z 1061 možných. Nepatrná skutková odlišnost obou případů spočívá jen v tom, že manželka stěžovatele v souvislosti s posouzením přiměřenosti rozhodnutí výrazněji akcentovala a konkretizovala svůj nedobrotní zdravotní stav, v jehož důsledku byla ke konci období, na které jí byl dlouhodobý pobyt povolen, hospitalizována v Rusku. Touto okolností rovněž odůvodňovala svoji nepřítomnost na území ČR v době od června do září roku 2011. Stěžovatel uváděl jako důvod své nepřítomnosti ve zmíněném období potřebu pečovat o svoji manželku po hospitalizaci.

[14] Shora citovaným rozsudkem šestého senátu Nejvyšší správní soud zrušil zamítavý rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2020, č. j. 54 A 2/2018-29, a rozhodnutí žalované ze dne 6. 12. 2017, č. j. MV-49509-9/SO-2015. Dospěl k závěru, že krátký pobyt stěžovatelky na území ČR sám o sobě nesvědčí o neplnění účelu dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, a nemůže tak představovat závažnou překážku jejího pobytu na území. Konstatoval, že je třeba v kontextu této indicie posoudit, zda stěžovatelka skutečně prostřednictvím účasti v právnické osobě podnikala.

[15] Případ stěžovatele je tedy ve všech podstatných rysech totožný s případem jeho manželky, obě pobytová řízení spolu nadto souvisejí i tím, že manželé jsou společníky a jednatelem téže obchodní společnosti INTER GLOBE TOURS a že deklarují společný důvod nepřítomnosti ke konci období platnosti jejich pobytového oprávnění (zdravotní potíže manželky stěžovatele, které si vynutily její léčbu v Rusku a tím i potřebu osobní péče ze strany stěžovatele). Protože právní východiska, z nichž vycházel tento soud při posouzení věci manželky stěžovatele v rozsudku č. j. 6 Azs 151/2020-29, vycházejí z ustálené judikatury tohoto soudu, není při existenci prakticky totožného skutkového stavu obou věcí důvod, aby věc stěžovatele byla hodnocena odlišně. Za této situace lze proto ze závěrů vyslovených v rozsudku č. j. 6 Azs 151/2020-29 plně vycházet.

[16] Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že řízení o jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo zatíženo průtahy. Stěžovatel podal žádost dne 8. 6. 2011, k výsledku byl předvolán až v září 2013, rozhodnutí ministerstva bylo vydáno dne 31. 1. 2015 a odvolací řízení trvalo téměř další tři roky (žalovaná rozhodla dne 6. 12. 2017). Délka správního řízení tedy mnohonásobně překročila lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené zákonem. Jde sice o vadu řízení, nikoli však o vadu, která by měla

pokračování

vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003 č. j. 6 A 171/2002-41, či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018-24; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Navazující kasační argumentace nechat není zcela srozumitelná; stěžovatel v kontextu nepřiměřené délky správního řízení bez zjevné kauzality vytýká krajskému soudu porušení jeho povinnosti posuzovat zákonnost závěrů žalované, týkajících se dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí. Postačí proto uvést, že hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince správní orgán provádí podle skutkového stavu existujícího ke dni vydání svého rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43). Krajský soud při následném přezkumu konečného správního rozhodnutí vychází rovněž ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V tomto směru tedy nemůže mít běh času v průběhu správního řízení na způsob a rozsah soudního přezkumu žádný vliv. Není přitom pravdou, že by tento přezkum krajský soud provedl toliko formálně. Krajský soud upozornil, že žalovaná se přiměřeností svého rozhodnutí zvláště nezabývala proto, že žalobce v tomto směru nevznnesl odvolací námitku. Všechny okolnosti, které dle názoru žalobce činily rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nepřiměřeným (body 16-18), tedy krajský soud posoudil sám. To, že tyto námitky shledal nedůvodnými, neznamená, že se jimi řádně nezabýval.

[17] Pokud jde dále o (ne)existenci podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, ty upravuje § 44a zákona o pobytu cizinců. Podle odstavce 3 tohoto ustanovení se obdobně užije mimo jiné § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který stanoví, že *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza*. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 14. 8. 2017) zruší ministerstvo platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. A konečně, podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců se cizinci neudělí dlouhodobé vízum, *jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území*. Žalovaná podle citovaných ustanovení neprodloužila platnost povolení stěžovatele k dlouhodobému pobytu, neboť shledala *jinou závažnou překážku* pobytu stěžovatele na území ČR. Dle jejího názoru tato překážka spočívá v tom, že stěžovatel po většinu doby platnosti dřívějšího povolení k dlouhodobému pobytu (naposledy prodlouženého v roce 2009) pobýval mimo území ČR.

[18] Skutková zjištění, která žalovaná učinila na základě kopie cestovního dokladu stěžovatele, lze přitom považovat za správná. Podle č. 10 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), se cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka. Podle čl. 11 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu, *není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě*. Tuto domněnku je možné vyvrátit, *pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě*

jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel [čl. 11 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu; totožná úprava je nyní obsažena v čl. 11 a 12 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399]. Schengenský hraniční kodex tedy konstruuje vyvratitelnou domněnku, že cizinec vstupoval na území členských států Evropské unie a zase je opouštěl tak, jak se podává z razítek v jeho cestovním dokladu.

[19] Z kopie cestovního dokladu, který poskytlo Velvyslanectví ČR v Moskvě, vyplývá, že stěžovatel v ČR v letech 2009 – 2011 pobýval pouze 47 dní. Stěžovatel měl možnost tyto údaje vyvrátit, avšak kromě obecného tvrzení, že jeho cestovní doklad nebyl opatřen vstupním razítkem při každém překročení hranice ČR, neuvedl konkrétně, kdy jindy v období, kdy měl být podle údajů vyplývajících z kopie cestovního dokladu v Rusku, pobýval na území ČR, ani nenabídl relevantní důkazy potvrzující jeho další pobyt v ČR. Nelze namítat, že žalovaná měla správnost razítek v cestovním dokladu stěžovatele ověřit v informačních systémech. Jak již bylo řečeno výše, podle čl. 11 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu se žalovaná mohla na údaje vyplývající ze stěžovatelova cestovního dokladu spolehnout a bylo na stěžovateli, aby je vyvrátil. Stěžovatel přitom v tomto směru nic konkrétního netvrdil.

[20] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda pouhá skutečnost, že stěžovatel po většinu doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu setrval mimo ČR, představuje závažnou překážku jeho dalšího pobytu na jejím území.

[21] K této otázce se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 18. 10. 2018 č. j. 5 Azs 82/2016-29, č. 3812/2018 Sb. NSS, v němž posuzoval případ, kdy cizinec pobýval na území ČR z dvou let, kdy platilo jeho povolení k dlouhodobému pobytu, pouze 99 dní. Dospěl tehdy k závěru, že *„nápadně krátký pobyt v rámci předchozího dlouhodobého pobytu není sám o sobě (bez dalšího) důvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení tohoto pobytu. Může však být indicií, která povede správní orgány ke zjišťování, nakolik cizinec skutečně plní účel pobytu, kterým v případě stěžovatele bylo podnikání, a bylo tudíž na místě posoudit, zda skutečně vykonával (v letech 2009 – 2011) podnikatelskou činnost, nebo zda jeho podnikání v České republice probíhalo pouze formálně – ‘na papíře’ bez toho, že by se projevovalo ve vnějším světě.“* Dále uvedl, že *„účelem povolení k pobytu není pobyt samotný, nýbrž konkrétně určený účel, pro který byl pobyt povolen a kterým v tomto případě bylo podnikání“*. Skutečná doba pobytu cizince na území tedy podle citovaného rozsudku *„není a nemůže být pro posouzení věci rozhodná. Současně však nelze říci, že by šlo o údaj zcela irelevantní, neboť [...] může indikovat problém či pochybnosti právě ve vztahu k tomu, zda cizinec skutečně reálně plní účel, pro který mu byl pobyt povolen. Logicky – byl-li cizinci povolen dlouhodobý pobyt, předpokládá se, že se na území České republiky bude zdržovat dlouhodobě. A nezdržuje-li se zde cizinec dlouhodobě (převážnou část doby, na niž mu byl pobyt povolen), pak je na správních orgánech, aby náležitě zjistily skutkový stav věci a vyvodily z toho závěr, na základě něhož cizinci jeho pobyt následně prodlouží nebo naopak neprodlouží [...] Závěr žalované, že stěžovatel neplnil účel předchozího dlouhodobého pobytu na území České republiky a že je tento pobyt pouze pobytem formálním, nelze postavit bez dalšího dokazování pouze na záznamech z cestovních dokladů stěžovatele, z nichž vyplývá příliš krátká doba jeho skutečného pobytu na území České republiky a schengenského prostoru.“* (podobně srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 3. 7. 2014 č. j. 9 Azs 154/2014-45).

pokračování

[22] Odkázat lze též na výše citovaný rozsudek č. j. 7 Azs 322/2015-45, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že *„účelem pobytu není pobyt samotný, nýbrž účel, pro který byl pobyt povolen. Ostatně samotný zákon o pobytu cizinců výslovně vždy příslušný druh povolení k dlouhodobému pobytu označuje jako povolení za určitým účelem [...] Pobyt na území České republiky během dvouletého období v celkové délce toliko 63 dnů není sám o sobě jiným závažným důvodem ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a tudíž důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu“* (srov. shodně též rozsudky ze dne 8. 11. 2017, č. j. 10 Azs 262/2016-41, ze dne 18. 1. 2017, č. j. 6 Azs 171/2016-40, a ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 Azs 300/2016-28).

[23] V rozhodnutích, v nichž Nejvyšší správní soud shledal existenci *jiné závažné překážky* pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, přistupovaly ke krátké době faktického pobytu cizince v ČR vždy další okolnosti – jako například skutečnost, že cizinec neplatil sociální pojištění (rozsudek ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29), že prohlásil na okresní správě sociálního zabezpečení, že přerušil či ukončil podnikatelskou činnost (krajským soudem zmíněný rozsudek ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69), společnost cizince neměla žádné příjmy ani majetek (již citovaný rozsudek č. j. 9 Azs 154/2014-45 či krajským soudem zmíněný rozsudek ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 Azs 105/2014-51), či cizinka popírala členství v družstvu, od něhož povolení k pobytu odvozovala, a dle vlastních tvrzení během pobytu v ČR vůbec nepracovala (rozsudek ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013-35).

[24] Je tedy zřejmé, že krajským soudem aprobovaný závěr žalované, že krátký pobyt stěžovatele na území ČR sám o sobě svědčí o neplnění účelu dlouhodobého pobytu za účelem podnikání a představuje tak závažnou překážku jeho pobytu na území, nemůže obstát. Je třeba v kontextu této indicie posoudit, zda stěžovatel skutečně prostřednictvím účasti v právnické osobě podnikal (k tomu srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81).

[25] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů shledal, že rozhodnutí žalované i krajského soudu z hlediska zákona neobstojí. Žalovaná postupovala v rozporu se zákonem, neboť se nezabývala tím, zda žalobce i přes svůj krátký pobyt na území ČR, zde skutečně podnikal, a plnil tak účel povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Chybně postupoval rovněž krajský soud, pokud závěry žalované aproboval. Nejvyšší správní soud proto pro naplnění kasačního důvodu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.); za situace, kdy by krajský soud při respektování shora vysloveného právního názoru neměl jinou možnost, než rozhodnutí žalované zrušit a věc jí vrátit k dalšímu řízení, zrušil kasační soud z důvodu procesní ekonomie postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) věty před středníkem s. ř. s. rovněž rozhodnutí žalované, které věc vrací k dalšímu řízení.

[26] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který ve věci rozhodl, a proto musí rozhodnout i o nákladech celého soudního řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náklady stěžovatele jsou tvořeny především částkou 8 000 Kč za zaplacené soudní poplatky (3 000 Kč za žalobu a 5 000 Kč za kasační

stížnost) a dále částkou 9 300 Kč za 3 úkony právní služby jeho zástupce po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání kasační stížnosti) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Přiznána byla též náhrada hotových výdajů zástupce, která činí dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve všech případech 300 Kč za jeden úkon (tj. 900 Kč za 3 úkony právní služby). Celkem tak náklady zastoupení tvoří částka 10 200 Kč. Zástupce stěžovatele nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto mu odměna nebyla o částku odpovídající této dani navýšena. Náklady řízení včetně soudních poplatků tedy činí 18 200 Kč. Tuto částku je žalovaná povinna zaplatit stěžovateli do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu